

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΒΟΣΠΟΡΟ

(Άληθινή Ίστορία)

Τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος, μὰ ἅτ' ἱερὰ μαγευτικὰ ἐξεί-
νες βραδιές, πού δὲν τὴς ἔ-
χουν ἀπολαύσει παρὰ μόνο ὅσοι τα-
ξείδευαν στὸ Βόσπορο, ἐνῶ ἡ Στα-
μπουλὶ ἀστραποβολοῦσε ἀπὸ ἀμέ-
τρητα φῶτα κα' ἡ νυχτωμένη νύχτα σκέ-
παζε μὲ τὸ βαθὺ γαλάζιο τῆς πέπλου
τοῦς ψηλοῦς μιναρέδες, ἕνας νέος καὶ μὴ
νέα βροχάζονταν στὸ δῶμα ἐνὸς φτωχι-
κοῦ πατιοῦ στὸ Κάν Ντιλί. Ὅποιος τοῖς
ἐβλέπε ἐκεῖ τέτοια ὄρα, θὰ τοῦς περνοῦσε
γιά διὰ ἔρωτευμένα ἀρθρόνα, πού διᾶλεξαν τὸ
ὄραιο καὶ μεταγχολεῖ αὐτὸ μέρος γιὰ νὰ ψάλλ-
ουν τοῦς ἔρωτες τῶν.

— Ναι, ἀγαπημένε μου... Ἐνν' ἀνάγκη... Ἄ-
φρησέ με ν' ἀκολουθήσω τὴ μοῖρα μου... Κάμε
γιὰ χάρι μου αὐτὴ τὴ θυσία....

Αὐτὴ πού μιλοῦσε ἔτσι ἦταν μὴ νέα καὶ πα-
νεμορφὴ γυναίκα, ἑξασομένη στὴν Πόλη γιὰ
τοῦς ὄραϊσμάς τῆς χορεύσῃ. Τὸ κανονικὸ καὶ χαρι-
τωμένο πρόσωπό τῆς, τὸ λευκὸ χρῶμα τῆς, τὰ
μεγάλια μαῦρα μάτια τῆς, τὰ μακρὰ κατασπώ-
τεινα μαλλιά τῆς, τὸ λυγρὸ ἀνάστημά τῆς, ἡ
ἑξαρρασί τῆς φαινογνωμίας τῆς, τὸ ἀπλὸ καὶ
κομψὸ μαζὺ ντύσιμό τῆς, διὰ αὐτὰ φανέροναν
τὴν Κιρκασιανὴ τῆς καταγωγή. Ὁ ἔρωτάς τῆς
τὴν εἶχε φέρει ἀπ' τὴν πατρίδα τῆς στὸ Βόσπο-
ρο, ὅπου εἶχε φθεῖ, ἀκολουθώντας τὸν ἀγαπημένο τῆς Ἄλη, τὸν νέο
καὶ γενναῖο περιβολάρη τοῦ Σουλτάνου, μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε αὐτὴ
τὴ στιγμή.

— Μ' ἀρίνευς λοιπὸν; τῆς εἶπε μὲ παρότρυν ο ἄνεος. Τ' ἀποφά-
σισες νὰ μ' ἐγκαταλείψης καὶ νὰ πᾶς χορεύτρια στὸ σεράϊ; Ὅχι,
ὄραία Γκιουλνιφέρ μου, δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ! Ὅσο τὸ σταθὶ μου
θὰ βροσκοῖται στὴ ζώνη μου, ὅσο τὸ αἷμα θὰ τρέξη μὲς' στὶς φλέβες
μου, ὅσο θὰ βλέπω καὶ θ' ἀνασπᾶμαι, κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μὴ
πάρῃ τὴν ἀγαπημένην μου, οὔτ' ὁ ἴδιος ὁ παντοδύναμος Σουλτάνος!...

— Μὴν ξεχνᾷς πὸς ὁ Κιζιλᾶρ ἁγῆς ἤρθε σήμερα γιὰ δευτέρη φο-
ρὰ νὰ μὲ ἤρσητῃ ἐκ μερῶν τοῦ Σουλτάνου, εἶπε ἡ νέα. Τὴν τρίτη
φορὰ δὲν θὰ ῥθῃ μὲ παρασάλλα. Μπορεῖ....

— Τί;
— Μπορεῖ νὰ χάσω τὸ κεφάλι μου.
— Πρῶτα θὰ πᾶθ τὸ δικό μου! εἶπε ὁ Ἄλης, βάζοντας τὸ χεῖρ
στὴ λαβὴ τοῦ σταθιοῦ του.

— Ἀνώφελη παλληκαριά! ἀπάντησε ἡ Γκιουλνιφέρ. Γιὰ νὰ γλυ-
τώσω ἐγὼ καὶ γιὰ νὰ γλυτώσω καὶ σένα, πρέπει νὰ ὑποχωρήσω. Ἐ-
πειτα πὸ τὸ ἔξεραι; Ὅταν θὰ γίνω εἰνούσιμη τοῦ Σουλτάνου, ὅ-
ταν θὰ τὸν ἔχω μαγεμένη μὲ τὸ χορὸ μου καὶ θάχω στὰ χέρια μου
κάθε ἔξουσία, πὸς θὰ τολμήσῃ τότε ν' ἀνισπαθῇ σὲ μένα τὴν πανί-
σχηρη Σουλτάνου, ἀν δελήσω νὰ σὲ κάμω Βεζῆρη τῆς αυτοκρατορίας,
λατρευτὴ μου καὶ γενναῖε Ἄλη;

— Κι' ἔπειτα; ρώτησε ὁ Ἄλης οσφειτικῶς.
— Κι' ἔπειτα θά'ξῃς ἕνα μεγάλο κα' ὄραιο μῶσα κοντὰ στὸ σεράϊ
καὶ τὸ μῶσα αὐτὸ θά'χει μὴ κομψὴ πόρτα πού θὰ συγκοινωνεῖ μὲ τὸν
κῆρο τοῦ χορευτοῦ.

— Ἄγγελέ μου, μὲ τρελ-
λαίνεις μ' αὐτὰ πού μὲ λές!
Σὲ ἀγαπᾶ, σὲ λατρεύω, πολυ-
πόθητῃ μου Γκιουλνιφέρ! Ἀπό-
ψε λοιπὸν εἶνε ἡ τελευταία νύ-
χτα πού βροσκοῦμαισε μαζὺ στὴν
ὄραία τούτη ἔξοχη;

— Ὅχι! ἀποκρίθηκε ἡ Γκι-
ουλνιφέρ. Θὰ περάσωσε κα' ἄλ-
λες πολὺ καλύτερες σπινὲς κή-
πους τοῦ χορευτοῦ....

Κι' οἱ διὸ ἀγαπημένοι ἐβα-
λαν καθένας τὸ χεῖρ στὴν καρ-
διά του σὰν νάδιναν ὄραο αἰῶ-
νας ἀγάτης. Μ' ἀλλομῶνα!...
Ἡ ἀγάτη τους εἶχε νικηθεῖ
ἀπ' τὴ δόξα....

***

Τὴν ἴδια αὐτὴ ὄρα, μὴ
ἄλλη σκηνή, πολὺ θαυροετικῆ,
συνέβαινε σ' ἕνα θάλαμο τοῦ
αὐτοκρατορικοῦ περιπτέρου τοῦ

βροσκοῦσαν κοντὰ στὴν ἀπὴ
τοῦ Γκιόγκ—Σουγιοῦ.
Μία γυναίκα, ἑξασομένη καὶ
λολής, καθόταν ἑπιλωμένη τοῦ χελεῶς
στὸν πλοῖσο σφᾶ τῆς, ὑπὸς σ'
ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα παράθυρα τοῦ περι-
πτέρου.

Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ περιόχηρη
Ρεβᾶ Γκιουλνιφέρ (ἀνοξιάτικος ῥοδόνε-
ρο), ἡ εἰνούσιμη τοῦ ἐνόδου Σουλ-
τάνου Μωάμεθ Δ', πού ἡ ἐπεροφὴ τῆς
ἐπάνου του ἦταν γιὰ πολὺ διάστημα ἀ-
φάνταστη. Αὐτὴ τὴ στιγμή ὅμως ἡ Ρεβᾶ φα-
νόταν ἀνήσχη καὶ οσφειτῆ.

— Λές λοιπὸν, εἶπε ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν
Γκιουσοῦφ, τὸν πατὴρ τῆς Κιζιλᾶρ ἁγῆς τὸν βρο-
σκοῦσαν ὑπερστὰ τῆς γονατιστῆς, λές ὅτι ὁ χο-
ρευτὴς αὐτὸς εἰνούσιος εἶνε πρόθυμος καὶ ἱκα-
νὸς νὰ κάμῃ ὅτι τοῦ ἐπρότεινες;

— Σοῦ τὸ ἀπέσχημα, Σουλτάνου μου.
— Κι' ἀφρο θὰ παρουσιαστῇ ἔξωθεν μαρῶς
στὸ Σουλτάνου;

— Μάλιστα, βασιλισσά μου. Ἐστὶ διέταξε
ὁ Μεγαλειότατος. Σήμερα πῆγα καὶ τὴν ἐκάλε-
σα γιὰ τελευταία φορὰ.

— Λένε πὸς εἶνε πολὺ ὄραία αὐτὴ ἡ Κιρ-
κασία, Γκιουσοῦφ.

— Ὅχι ὄραϊότερη ἀπὸ σένα, βασιλισσά μου.
— Ἀλλὰ σὰν ἐμένα περῖου, δὲν εἶν' ἔτσι;
— Ὁ, ὄχι, ἀλλᾶ....

— Σάλα, σὲ παρακαλῶ. Ἄποψε μιλάς πολὺ. Σάλα κα' ἄκουσε τί
θὰ σοῦ πῶ. Πῆγαν καὶ ἰδὲς μὴ ἀκόμα φορὰ τὸν εἰνούσιο χορευτῆ.
Συνενοήσουο τελεσιοντικὰ μαζὺ του καὶ πᾶς τὸν ὅτι θὰ τὸν ἀναπαύω
γενναῖα γιὰ σκεῖνος πού θὰ κάμῃ....

— Ναι, Σουλτάνου μου, πρέπει κάτι νὰ τοῦ κάνομε, τοῦλάχιστο
ὅτι θὰ κάμῃ κα' αὐτὸς στή....

— Ἄπιστε!.. Τ' εἶν' αὐτὰ πού λές; Θέλεις νὰ διαπραχθοῖν διὸ
ἐγκλήματα μαζὺ; Γιατί νὰ κάνομε κακὸ σπὸ νέο αὐτό;

— Δὲν γίνεται ἄλλοῦς, βασιλισσά μου. Σκέψου καλύτερα...
— Ἐχεις δίκιο, Γκιουσοῦφ. Πρέπει ὅμως πρῶτα ν' ἀλλάχῃ ἀπ'
τὴν Κιρκασία, τὴν ἀντιζῆλο μου καὶ βλέπομαι ἔπειτα. Πῆγανε τώρα,
τρέξε....

Ὁ Κιζιλᾶρ προσκῆνησε μ' ἕνα βαρῆτατο τεμενὰ καὶ βγῆκε, ἐνῶ
ἡ Γκιουλνιφέρ ἄρχισε νὰ ψάλλῃ ἕνα ἀραβικὸ τραγοῦδι.

***

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βράδυ στὸ ἀνεκτορικό περιπτέρου τοῦ Γκιόγκ—
Σουγιοῦ δινόταν μὴ μεγάλη γιορτῆ, μὴ γιορτῆ φαντασμαγορικῆ.

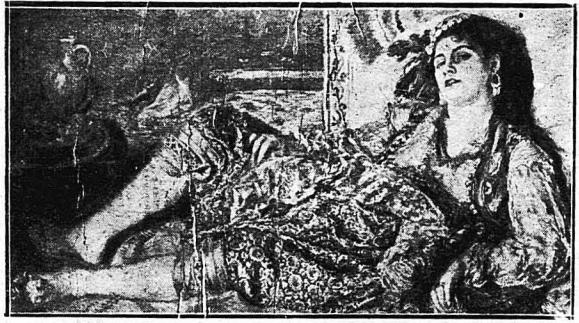
Ἀλλὰ γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ φοροχονία, τὰ λουλούδια καὶ τὰ στεφά-
να; Γιατί ἡ μαγευτικὴ μουσική; Γιατί διὰ αὐτὰ τὰ τάρματα τὸν
περιβολάρηνον πού φιλᾶν ὀλόγωνα τὸ κάσσι; Γιατί ὅλη αὐτὴ ἡ κί-
νη μὲς' στὸ χορῆ; Γιατί διὰ αὐτοὶ οἱ καλλωπισμοὶ πού κάνομε ἡ
νεαρὲς ὀδαλισσε;

Νὰ γιατί! Γιατί ὁ παντοδύναμος Σουλτάνος θὰ παρενοκοῖταν
γιὰ πρώτη φορὰ σπὸ χορὸ μᾶς νέας καὶ ὄραίας Κιρκασίας.

Ὁ χορὸς αὐτὸς θὰ γινόταν ἐπάνου σ' ἕνα δῶμα πού ἔβλεπε σπὴ
θάλασσα καὶ πού ἦταν κατασπώ-
λιστο ἀπὸ λουλούδια, γιάντινα,
τάπητες, Χορῶ κα' ἰσπῆματα θυ-
μασπῆρα σπᾶρσαν γύρω τὰ
γλυκύτερα ἀρώματα, ἡ κομψὲς
τὸν δένδρων σπᾶσαν ἀνάλαφρα
κάτω ἀπ' τὴ μικρομένη ἀφρο κα'
διὰ ἑπασσαν μὴ μαγευτικὴ δυν
ἀπὸ τῆς ἀσπῆμενης ἀρτίδες τῆς
σπῆρης, πού ἀντέλλε γιάντι
μυστήριου.

Ὁ ἐνόδοξος Σουλτάνος, ἑπ-
λαμμένος σ' ἕνα χρυσοσπᾶλιστο
γυθῖον, ἀνάμεσα σπινὲς οσμοκο-
φῆλας του, ἀνίσπασ ἠδονικὰ
τὸ βροδινο ἁγῆρ, περιμένονας
τὸν ἐρχομὸ τῆς χορευτριάς. Ἐπ'
τέλους φάνηκε σπὸ δῶμα ἡ πα-
νεμορφὴ Γκιουλνιφέρ, γιγνὴ σχε-
δόν, κάτω ἀπὸ ἕνα διάφανο πέ-
πλο. Ἡ μουσικὴ ἄρχισε νὰ πᾶ-
ξῃ γλυκὰ τραγοῦδιὰ τῆς Ἀνατο-
λῆς.... Ὁ Σουλτάνος σπῆσσε

□ □ □ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ □ □ □

Κιρκασία χορεύτρια (Έργον τοῦ Ρενουάρ)

***
Τὴν ἴδια αὐτὴ ὄρα, μὴ
ἄλλη σκηνή, πολὺ θαυροετικῆ,
συνέβαινε σ' ἕνα θάλαμο τοῦ
αὐτοκρατορικοῦ περιπτέρου τοῦ

ΤΑ ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Ως γνωστόν, ο δέσημος διηγηματογράφος 'Αλέξ. Παπαδιμαντής δεν έγραφε στίχους. Έν τούτοις το 'Μπουκέτο' είχε δημοσιεύσει κατά καιρούς μερικά ποιήματά του, τα όποια είχε ανακαλύψει σε παλαιά, σπάνια περιοδικά και 'Ημερολόγια' έργα ίσως της νηπύρας του Σκιαθίτου Λογοτέχνη. Σήμερα δημοσιεύουμε δύο ακόμα ποιήματα του Παπαδιμαντή, πουμένα από το θύβλο που εξέδωσε τελευταία για τους δύο Σκιαθίτας διηγηματογράφους, τον Παπαδιμαντή και τον Μωρατίδη, ο κ. 'Ηλίας Βουτιερής.

Η ΚΟΙΜΑΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Λόγγος κ' όρμιάν γύρω στο παλίτι
και τό φυλιάν όφωρα σταθιά
κ' εκείνη άποκοιμήθηκε βαθειά
και δέν τη βλέπει άνθρωπον μετά.

Μάγια κατά της είχαν κοιμημένα
νά μην ξεπνήσει χρόνους έκατό
πριν ένα βασιλόπουλο άκουστό
έρθη νά την ειρήν άτ' τ' ξένα.

Σ' είσα ή Κοιμώμενη Βασιλοπούλα

που δκ' ή 'Ελλάς, ναυούρισμα γλυκό,
σου στέλνα ένα τραγούδι μυστικό
και μιή χρυσόχλοση μυρωτούλα.

Σ' είσα ή Κοιμώμενη Βασιλοπούλα
που δέν κοιμάσαι μοναχή σου έού.
Κι' άλλος έχει δεξιά σου τη χρυσή
του 'Εδ'νους καρτερεί άγνούλα.

Σταυρός άστράφτει και σταθεί σμά τό.
ψυχών κοπάδι φτερουγίζει εκεί,
άγίου μελίτzu γύρω πατοικεί
κ' άγγέλοι άμώνουν στ' όνομά του.

'Εκειός είν' ή έλπίς μας, ό Μεσσίας,
έκειός του Γένους ό έγδικητής
όπου κοιμάται στα ύπόγεια της
'Αγίας του Θεού Σοφίας.

Και δά ξυπνήση νά χαρούν σμά τόι
κ' όί όσοια με τά πρόσθα γλωιά
κ' όί υάρτρες στα στήθια τα θεμιά
άτ' την πορφύρα του αίμάτου.

Και σε άμποτε, με τόσους πολεμένους
στην ύστερη ώρα πριν άναστηθής,
νά σ' άξιώση ή χάρις νά βρεθής
στη μυστική χαρά του Γένους.

'Εκεί κοιμάται, έχει καρούς και
(χαρόνα

κ' ή συντροφιά του θε νά γίνης σού,
μά ή άγνήσης του είνε περισσή
και πρώτα κ' ύστερα κ' αιώνα.

Και σε, Βασιλοπούλα, θά σ' άγνήση
μαρτύρων αίμα, άχνη και φωτιά,
κ' ή πρώτη του παλέμαρχου μετά
πρώτη γλυκά θά σε ξυπνήση.

Παρηγοριά στη φτώχεια μας νά στείλη
τό δουλεμένο Γένος νά χαρή,
που άτ' τη ματιά του ήλιο καρτερεί
ώρα την ώρα ν' άνατείλη.

Σ η μ. «Μπουκέτο».—Τά ποιήματα από έγγραφή για τό θάνατο της Βασιλοπούλας 'Αλεξάνδρας, σ. 1891.

ΣΤΙΧΟΙ

Εικών' άχειροποίητη που στην καρδιά μου σ' είχα,
Κι' είχα για μόνο φυλαχτό μα της κορφής μου τσίχα.
Όνέλωρα στον ύπνο μου μαυροφτερουγισμένα,
σάν περισσότερη στη φωλιά με τάραξαν για σένα.

Κίνδυνu, μαύρο σύννεφο, ή μάγισσος μου λένε.
Τ' ήρόνια αυτά που κελαιοδύ μου φαινόταν νά κλαίνε.

Νά σε χαρή κ' ή άνοιξη μαζί με τά λουλούδια,
όπουίνε σάν άμέτρητα ζωγραφιστά τραγούδια,
Σύ στο σκολείο δέν έμιαβες νά γράφης ραδισάκια,
Στά χείλη σου τά ρόδινα που τάβριες τά φαρκιάκι ;

Στά μάτια τά ψυχαστά πόδια ό έρωτας καρτερεί,
Πόσο μεθού μεθουάνας ένας Θεός τό ξέρεi.

Τά μάτια τά ψυχαστά, γύρω σ' έμέ, πουλί μου,
Άγάπη μου περιφρανή, άγάπη διαλεχτή μου,
Κι' αυτό τό μοφοδοούλο τό τιμημένο χέρι

'Αν έσφιξε ή τσίφριξαν, ένας
(Θεός τό ξέρεi,
Τή χάρι σου τη σπλαχνική ή ή
(μ' άρνηστής, πουλί μου,
'Αγάπη μου αιώνα, άγάπη
(ύστερη ή μου.

Α. Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

προστακτικά τό χέρι του κ' άρχισε ό χορός.

'Αλλά τί χορός ήταν έκείνος ! Όποιος έδλεπε αυτή τη γυναίκα με τό ξέπλεκα μαλλιά που κινιούταν έπάνω στους άλαδίστρυνους όμους της, με τά λευκά κ' όλοστρόγγυλα χέρια της που τά σταύρωνε κάθε τόσο έπάνω στο σπαρταριστό της στήθος, με τά μαύρα και μεγάλα βλέφαρα που ήταν χαμηλωμένα προς τό κάτω, με τό λεπτό και κομψό της άνάστημα νά γέρνη με ήδυσάθεια σύμφωνα με τό ρυθμό της μουσικής, νά λυγίση σάν άνθος και σκεδόν ν' άγγίξη καταγής, όποιος έδλεπε έτσι τη Γκιουλναρέ θά την έπαυρε για κομιά θαλασσοινή νεράδα ή κανένα όφελι του παραδείσου.

Ό Σουλτάνος την άκούσε με περιπάθεια, γεμάτος γοητεία και πόθος.

'Ενα χροό αιώμα έμεινε νά χορεύη ή Γκιουλναρέ και ζήτησε για σύντροφό της έναν νεαρό είνουχο χορευτή. Αυτός παρουσιάστηκε άμέσως κ' ή χορευτρια του έπιασε τό χέρι κ' έξακολούθησε νά χορεύη με περισσότερη χάρι. Όλων τά μάτια ήσαν καρφομένα έπάνω της. Τί ύπέροχα, τί άνάλαρα που ηρόδισε και λένιζε τό κομιά της !... 'Αλλοτε έσχε τον είνουχο στην άγκαλιά της κ' άλλοτε άφινόταν νά την παρασην άτός κοντά του. Σε μιή τέτοια φινούρα του χορού ό είνουχος, σάν νάχε ζαλιστεί, θαρρείς, τράβηξε τη Γκιουλναρέ

□ □ □ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΟΥ... ΔΟΥΝ □ □ □

'Η διάσημος καλλιτέχνης του κινηματογράφου Πόλα Νέγκρι ή όποια κατά τά τελευταία τηλεγραφήματα έξ 'Αμερικής, είνε έτοιμοθάνατη, στο ρόλο της Ντιμπαρού.

πό άπότομα προς τό μέρος του στην άφρη του δώματος. 'Η Γκιουλναρέ πήδησε κοντά του, χωρίς νά προσέξη που βρισκόται, κ' έσκασε νά τον άγκαλιάση, μα αυτός παραμέρισε κ' έπα ή όφραία χορευτρια, με τη φόρα πουχε πάρει, γκρεμίστηκε έξω άτ' τό δώμα κ' έπεσε στη θάλασσα που βροντοκοιμάτιζε από κάτω. Μιά κραυγή άκούστηκε τότε, μιή κραυγή τρέμου και στην κραυγή αυτή άπάντησε μιή άλλη, γεμάτη άτελπισία και λαχτήρα. 'Ηταν ό άγαπημένος της Γκιουλναρέ, ό 'Αλής, φίλας του κοσμοκ' αυτός την ώρα του χορού. Ό δυστυχος νέος, βλέποντας την άγαπημένη του νά πέφτη στη θάλασσα, ράχτηκε κάτω άτ' τό δώμα για νά τη σώση. Όλων τά μάτια είχαν καρφοθεί τόρα στα σκοτεινά νερά, μα μάτια περιμέναν νά δουν τους δυό νέους. Τό δικατό ρεύμα του μέρους αυτού τους παρέσυρε στον άνήλαγο της θαλάσσης βυθό για πάντα !...

***

'Ηταν μεσάνυχτα πειά κ' ή σελήνη, λαμπρή και μελαγχολική, έγευρε προς τη δύση της. Τό δώμα είχε έρημωθεί. Θά νόμιζε κανείς πως δια έκεινα τά φώτα, ή μουσική, ό θόρυβος, τά μύρα, τά λουλούδια που χάρηκαν μαζί με την όφραία χορευτρια, δέν ήσαν παρά μιή μαγική όπτασία που διαλύθηκε στη στιγμή.

Μολτατα, τρεις άνθρωποι έξακολούθησαν άκόμα νά μένουν στο δώμα του περιτέρου άπου είχε σμυθεί τό προμοφό δρώμα. Κι' όι τρεις αυτοί άνθρωποι ήσαν ή Γκιουλναρέ, ό Γκουσοφ κ' ό είνουχος χορευτής.

— Άπ' αυτό τό μέρος την έφριξες στη θάλασσα ; ρώτησε έξαφνα ό Κεζιά άγιά τον είνουχο.

— Μάλιστα, άποκρίθηκε γελόντας αυτός. Είδετε τί καλά που τά κατάρφα ;

— Πήγαμε λοιπόν κ' έού νά τη βοήξ ! μουγχιρε ό Γκουσοφ. σπαρχωντας άπότομα μ' όλη του τη δίναμ τον είνουχο έξω άτ' τό δώμα.

Τό ρεύμα που παρνούσε κάτω άτ' τό δώμα όρμητικό, άραξε τ' δυσταχισμένο θύμα, τό σπαρταριστό και τό βήθος στη μαύρη άβυσσο, άπας προ όλλγου και τά κομιά της Γκιουλναρέ και του 'Αλή.

— Α ! φώναξε τόρα ή όφραία Γκιουλναρέ, άναπνέοντας έλευθερα. Είνε ό πρώτος άνθρωπος που πνίχεται άπόψε.... Ό 'Αλλάχ νά με σ' χωρήση !... 'Εσπερε νά γίνη κ' έγνη....

***

Και τόρα δέν είνε φυσικά δύσκολο νά έξηγήσετε γιατί ή χαριτωμένη αυτή άσπρη του Βοσπόρου λέγεται Κάν Νταλλί, δηλαδή 'Εματωμένο 'Ακρωτήρας.

